

[P. M. Dam.]

kere end de islandske. Det var et stærkt krav; thi det var retfærdigt, så sandt som retten til at bevare slægters århundredgamle arbejdsområde fri for ødelæggelse må være ukrænkelig. Det er efter min mening det minimumskrav, man bør holde sig til nu, da de nye forhandlinger forhåbentlig skal optages med England om det for det færøske hjemmefiskeri og det færøske samfund i det hele taget så livsvigtige fiskerigrænsespørgsmål.

Vagn Bro: Her ved tillægsbevillingslovsforlaget tredje behandling, som jo er, om jeg så må sige, en fortsættelse af finanslovdebatten, er der hævdt for, at man kan rette spørgsmål af almen interesse til de højtærede ministre, og jeg vil gerne fremdrage et sådant i ganske få ord. Det vil kun medføre, at debatten forlænges med en udtalelse af den højtærede justitsminister. Jeg mener på den anden side, at når nu tinget tager ferie nogle måneder, vil en autoritativ udtalelse om denne sag være på sin plads.

Det, jeg tænker på, er de i den sidste tid forekomne højst ejendommelige, ja, i deres art i og for sig forbavsende eksempler på fangers flugt. Den først gennemførte flugt foregik for nogle dage siden fra det frederiksbergske kriminalpoliti. En person brugte ganske roligt — jeg må som kilde oplyse pressen — en gulv- eller dørliste til at få stængerne revet fra et vindu i døren, gik så ud på gangen og fortsatte derefter ganske roligt forbi vagten. Denne mand, som ulykkeligvis i samme øjeblik telefonerede, havde ganske vist før sin telefonsamtale hørt en betydelig støj, hvad der jo i og for sig burde have inspireret ham til at se nærmere efter støjens ophav; men det gjorde han ikke, han nøjedes med at tænke, hvad der jo i og for sig var fortjenstfuldt, hvis tanken havde været rigtig. Nu tænkte han imidlertid forkert, idet han troede, at det var en stol, der væltede. Det var altså en arrestant, der brød ud. Om han er fanget senere, kan den højtærede minister måske oplyse; det er for øvrigt ikke afgørende, for han bliver nok på et eller andet tidspunkt fanget.

Men man kan jo nok spørge om en vagts betydning, når han nøjes med at tænke og

derefter at tro i stedet for at skaffe sig, hvad han let kunne, en sikker viden, der måtte have medført, at han havde standset flugtforsøget. Jeg ønsker i dette tilfælde afgjort ikke noget ondt for den pågældende vagt, den flygtende finder vi nok, og ensformigheden for en sådan vagtmand kan jo være stærk. Men jeg mener, at systemet, eller rettere sagt, jeg er tilbøjelig til at tro, at mangelen på system gør, at mange i befolkningen finder dette mærkeligt.

Det andet tilfælde er efter mine begreber værre. Det stammer fra i søndags, hvor en gammel bekendt af mig, Søren Mønsted Mortensen, om eftermiddagen forsvandt fra psykopatafdelingen i Amstrup, en slags annekst til Horsens statsfængsel. Mit bekendtskab med ham går helt tilbage til 1934, hvor den gamle ansete, nu afdøde vicepolitinspektør Himmelstrup og undertegnede satte ham fast, bl. a. for skrælningen af jernbanepengeskabet i Dalmose samt for en 200-300 andre tyverier. Jeg må sige, at siden den tid har han stjålet og flygtet, flygtet og stjålet, og jeg mener egentlig, at fængselsmyndighederne bør være blevet nogenlunde klar over, at det vil han fortsætte med. Lad mig straks føje til, at han er godartet, han gør egentlig ikke nogen noget; han er i henseende til vold på anden person stiltfærdig. Men han vil, højtærede minister, flygte og stjæle og omvendt til sine dages ende. Det er slet ikke hans flugt, som i særlig grad interesserer mig; det er jo også rigtigt, at disse anstalter bør være af en vis åben karakter; spørgsmålet er blot, om den pågældende skulle på en sådan anstalt, spørgsmålet er, om han netop burde være anbragt dér.

Men mest ejendommeligt er det, at hans ulyksalige — jeg vil gerne tro sygelige — lyst til at stjæle i dette sidste tilfælde har fået ham til at tro — og det viste sig ikke helt med urette — at det sikreste opholdssted for hans mange tyvekoster var hans celle i psykopatanstalten. Det er i virkeligheden en genial tanke, og jeg er egentlig ked af hans flugt, thi ifølge bladene stod han over for sin løsladelse. Det kunne have været interessant at se, hvorledes han ville have fået tyvekosterne med sig, idet de ifølge et blad — nu tror jeg nok, at bladene somme tider er tilbøjelige til at overdrive — skulle være så mange, at han kunne påbe-